

**Τοποθέτηση της συλλογικότητας για τον κοινωνικό αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο»
(Θεσσαλονίκη) στην 6^η Συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης
(23-24 Γενάρη 2021)**

I.

Η ανάγνωση της -συγκεκριμένης- συγκυρίας και η πολιτική τοποθέτηση γύρω από αυτήν είναι ιδιαίτερος περίπλοκη και ενέχει σοβαρές δυσκολίες αντίστοιχες της πραγματικότητας που αντιμετωπίζει ολόκληρη η κοινωνία και φυσικά επίσης και το επαναστατικό κίνημα. Η δυσκολία αυτή ειδικότερα όσο αφορά τις αναρχικές συλλογικότητες προκύπτει καθώς όσο κι αν ο λόγος, η θεωρία και οι θέσεις μας έχουν μια δική τους αξία, ωστόσο αυτές εμπνέονται, δοκιμάζονται και απολογίζονται στην πράξη μέσα στις συνθήκες της καθημερινής πάλης ενάντια στη βαρβαρότητα κράτους – κεφαλαίου. Η υποχώρηση των κοινωνικών αντιστάσεων το τελευταίο χρονικό διάστημα είναι παράγωγο της στυγνής εκμετάλλευσης της εξάπλωσης της πανδημίας από το κράτος. Η διαχείριση στράφηκε αμέσως στην κατεύθυνση η πανδημία να λειτουργήσει ως πάτημα για την εδραίωση της καταστολής. Όπως είναι επόμενο αυτή η κατάσταση έχει μειώσει τη δεξαμενή του αγώνα, ενώ επίσης μας ανάγκασε να επικεντρώσουμε τη σκέψη μας και να συγκεντρώσουμε την ενέργειά μας στην προσπάθεια να αντιτάξουμε (ακριβώς αυτό το διάστημα) οργανωμένη και δημόσια παρουσία στο δρόμο. Χρησιμοποιώντας διάφορα μέσα αυτό κατέστη δυνατό στο μέτρο του εφικτού εξαιτίας αφενός του πείσματος που έδειξαν τα μέλη του οργανωμένου κινήματος και αφετέρου γιατί παρά την αφόρητη προπαγάνδα που ασκούν αδιάλειπτα τα καθεστωτικά μέσα με διάφορους τρόπους αποδείχτηκε ότι οι κινήσεις αντίστασης που γίνονται με συναίσθηση της κατάστασης απηχούν στο ενδιαφέρον και έχουν την υποστήριξη πολλών ανθρώπων της κοινωνικής βάσης. Αυτή ακριβώς όμως την κοινωνική βάση είναι που έχει κατορθώσει το κράτος, με την *de facto* απαγόρευση των συγκεντρώσεων και των διαδηλώσεων όλη αυτή τη περίοδο, να εξορίσει από το δημόσιο πεδίο, το οποίο καταλαμβάνεται εξολοκλήρου από τα σώματα ασφαλείας, που ολοένα και περισσότερο λειτουργούν σαν στρατό κατοχής, ελέγχοντας ολοένα και περισσότερες λειτουργίες της κοινωνικής ζωής. Η αστυνομία ολοένα και περισσότερο μετατρέπεται σε ρυθμιστή της κοινωνικής ροής, του ρυθμού της ζωής μέσα ακριβώς από τον έλεγχο που επιβάλλει η εξουσία. Αυτή η νέα συνθήκη είναι σήμερα εφικτή ακριβώς γιατί το κράτος έχει εξασφαλίσει την προσωρινή *απουσία* της κοινωνίας.

II.

Αυτήν την απουσία προσπαθεί να εκμεταλλευτεί και να χρησιμοποιήσει ως όπλο στις μεθοδεύσεις της η πολιτική διαχείριση, ώστε να ολοκληρώσει αναίμακτα την ολοκληρωτική ανατροπή των όποιων κατακτήσεων έχουν απομείνει, όπως αυτές

διαμορφώθηκαν στη μεταπολιτευτική περίοδο. Επικεντρώσαμε και στην προηγούμενη τοποθέτηση μας (βλ. 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΠΟ, 4-5 Ιούλη 2020, Αθήνα) το πόσο σημαντικά ήταν τα πρώτα -τότε- νομοσχέδια που είχαν κατατεθεί και αποτελούσαν τα αρχικά σημεία ξεδιπλώματος αυτής της στρατηγικής που αναπτύσσονταν και συνεχίζει και σήμερα ακόμη πιο έντονα υπό ακροδεξιά/νεοφιλελεύθερη ηγεμονία. Τα νομοσχέδια για σχολεία και περιβάλλον πλαισιώθηκαν με τον νόμο περιστολής των διαδηλώσεων και συνοδεύτηκαν από μια σειρά χτυπημάτων σε χώρους αγώνα σε όλη την Ελλάδα, με επίκεντρο για άλλη μια φορά τις αναρχικές καταλήψεις και τους αγωνιστές του κινήματος. Σήμερα, έξι μήνες μετά πιστεύουμε ότι αυτές οι κινήσεις και το στρατηγικό τους βάθος είναι πια ξεκάθαρες στον καθένα. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός ως συνθήκη απόλυτης εντατικοποίησης της εξαίρεσης συγκροτείται με γοργούς ρυθμούς. Η διαχείριση της πανδημίας χρησιμοποιείται ως θρυαλίδα για την έκρηξη αυταρχισμού και καταπίεσης. Ακόμη και ο χουντικής έμπνευσης νόμος περιστολής των διαδηλώσεων όχι απλά εφαρμόζεται de facto, με πρόσχημα πάντα τη δημόσια υγεία, αλλά κατισχύει σε ακόμη χειρότερη μορφή με την καθολική απαγόρευση των συγκεντρώσεων. Οι κοινωνικές δυνάμεις που έχει εξορίσει το κράτος αυτή την περίοδο από τον δημόσιο χώρο βρίσκονται κλεισμένες ουσιαστικά σε έναν θάλαμο αναμονής για το σφαγείο, ενώ το κράτος τροχίζει τα όπλα του και προετοιμάζει με τακτικότητα το νέο αύριο, έναν κοινωνικό σχηματισμό – εικόνα μιας πραγματικής δυστοπίας.

III.

Το αντιεξεγερτικό σχέδιο του κράτους έχει ένα πρωτόγνωρο βάθος σε τρία επίπεδα α) η ολοκλήρωση και στην Ελλάδα της διαδικασίας περάσματος στο κράτος-δεσμοφύλακα με την εξολοκλήρου στρατιωτικοποίηση των δυνάμεων του δημόσιου ελέγχου είναι γεγονός, όχι απλά ως εφαρμοσμένη καταστολή από τα σώματα ασφαλείας, αλλά με την αναγωγή της αστυνομίας σε κοινωνικό παίκτη αυξημένης βαρύτητας, καθώς οι λόγοι για τους οποίους μπορεί να παρέμβει στην κοινωνία η αστυνομία και να καταστείλει εκφάνσεις της συνεχώς διευρύνονται, χωρίς να φαίνεται κάποιο όριο στον ορίζοντα της αυταρχικότητας και της καταπίεσης β) η νομοθετική οχύρωση σημαίνει κάτι παραπάνω από το επίπεδο της κρατικής προετοιμασίας, μέσω της χρήσης της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας δημιουργείται μια ψευδαίσθηση της ύπαρξης μιας διευρυμένης (έως καθολικής) συναίνεσης στις νέες προσταγές που εκτοξεύονται ακατάπαυστα γ) όλα τα παραπάνω πλάθουν τις νέες σχέσεις οι οποίες διαμορφώνουν τη νέα καθημερινότητα, το μυαλό παραμένει ο στόχος κάθε εξουσίας, εκεί στοχεύει η καθολική σιωπή που έχει επιβληθεί, η προσπάθεια για απόλυτο έλεγχο της πληροφορίας. Το κράτος γνωρίζει ότι η κοινωνία είναι ένα καζάνι που βράζει, αυτό που προσπαθεί να αποφύγει πάση θυσία είναι να συνειδητοποιήσουν οι καταπιεσμένοι τη δύναμη που μπορούν να αντλήσουν από την αναγνώριση της συλλογικής τους οργής.

IV.

Αυτή την οργή όπως και πολλά άλλα στοιχεία που συναντάμε εντός συνόρων μπορούμε να παρατηρήσουμε και στις εξελίξεις που διαμορφώνονται στο διεθνές πεδίο. Πρωτόγνωρες καταστάσεις, νέες δυναμικές και απρόβλεπτες εξελίξεις χαρακτηρίζουν την εποχή μας. Μέσα σε μια συνθήκη όπου ο αυταρχισμός παίρνει δομικά χαρακτηριστικά, ανασυγκροτώντας το αστικοδημοκρατικό παράδειγμα σε πιο ολοκληρωτική βάση, η ακροδεξιά αρθρώνεται εκ νέου ως προνομιακός εκφραστής των εξουσιαστικών προσταγών και οι συγκρούσεις μεταφέρονται ολοένα συχνότερα από την περιφέρεια στο κέντρο, διαφαίνεται ότι οι δυνάμεις της κοινωνικής εξέγερσης και της κρατικής αντιεξέγερσης έρχονται σε διαρκή σύγκρουση. Η έστω και επιφανειακή - προς ώρας- απειλή μιας εκτροπής από τον καθιερωμένο τρόπο εναλλαγής στην εξουσία στην καρδιά της καπιταλιστικής Αυτοκρατορίας, τις ΗΠΑ, έδειξε ότι όλα είναι πλέον ξανά πιθανά. Κι αν οι ενδοαστικές αντιθέσεις μέσα και στις ίδιες τις ΗΠΑ οξύνονται σε επίπεδο κατάρτισης του νέου ηγεμονικού σχεδίου της υπερδύναμης, παρόλα αυτά η εικόνα της εισβολής στο Καπιτώλιου από οπαδούς του εν ενεργεία προέδρου δεν θα μπορέσει ποτέ να γίνει κατανοητή, αν δεν τοποθετηθεί δίπλα από την κοινωνική οργή που ξέσπασε λίγους μήνες πριν και συγκλόνησε ολόκληρη τη χώρα. Η εξέγερση των μαύρων, των αποκλεισμένων, των ριζοσπαστών έδειξε ότι απέναντι στην κρατική βαρβαρότητα και την ακροδεξιά απειλή η κοινωνική βάση δεν παραμένει σιωπηλή ή αποπροσανατολισμένη. Οι εξουσιαστές σε ολόκληρο τον πλανήτη από τη Χιλή και το Μεξικό, τη Γαλλία, την Τουρκία και την Ελλάδα εκπονούν τα αντιεξεγερτικά τους σχέδια ακριβώς επειδή η εξέγερση παραμένει ζωντανή.

V.

Επανερχόμενοι στο εσωτερικό πεδίο πρέπει να σημειώσουμε τη σημασία του να αντιλαμβανόμαστε τα επιμέρους ζητήματα με συνολικούς όρους αντίστασης και αντιπαράθεσης. Ένα εξαιρετικά χαρακτηριστικό παράδειγμα σε αυτή τη βάση είναι το παράδειγμα των πανεπιστημίων και της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης που επιχειρεί η κυβέρνηση με το νέο νομοσχέδιο. Η κυβέρνηση επιθυμεί να διαλύσει όχι μόνο το δημόσιο πανεπιστήμιο και να επιβάλει αυτή τη διάλυση μέσω του ολοκληρωτικού ελέγχου των αντιστάσεων μέσα σε αυτό, ώστε να βρίσκεται σε ευθεία αντιστοιχία με την ισχύουσα κοινωνική συνθήκη του απόλυτου ελέγχου και της αυταρχικής πειθάρχησης, αλλά επίσης επιχειρεί να διαλύσει τον κοινωνικό ρόλο της νεολαίας ως υποκειμένου αντίστασης, καθώς γνωρίζει ότι ήταν ακριβώς η νεολαία που μεταπολιτευτικά έδωσε σειρά ανυποχώρητων μαζικών, ακηδεμόνευτων και μαχητικών αγώνων απέναντι στα κρατικο-καπιταλιστικά αντικοινωνικά σχέδια για ακόμη μεγαλύτερη λεηλάτηση των ζωνών των εκμεταλλεζόμενων για ακόμη πιο διευρυμένη εξαίρεση των καταπιεσμένων. Γι' αυτό το λόγο το φοιτητικό κίνημα θα πρέπει να συνδεθεί όσο πιο βαθιά γίνεται με τον λαό, μπορεί να κερδίσει αν αναδείξει τον καθολικό του ρόλο ως κίνημα για την γνώση και την ελευθερία.

VI.

Κλείνοντας θέλουμε να συνεισφέρουμε δύο σκέψεις για το πώς πρέπει να κινηθούμε την επόμενη περίοδο. Αφενός για να υπάρξει αυτή η πολυαναμενόμενη «επόμενη περίοδος» θα πρέπει να διεκδικήσουμε εμείς οι ίδιοι, ειδάλλως θα πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτή είναι ήδη παρούσα και βασικά της στοιχεία είναι οι απαγορεύσεις, η ολοκληρωτική καταπάτηση των εναπομεινάντων ελευθεριών και η αστυνομοκρατία σε ένα περιβάλλον όξυνσης της επίθεσης του κεφαλαίου εναντίον της κοινωνικής βάσης. Το επόμενο διάστημα εκμεταλλευόμενοι όλες τις ευκαιρίες που δίνουν στη δράση μας οι κοινωνικές αντιστάσεις όπου ξεσπούν θα πρέπει να επιμείνουμε στην οικοδόμηση κοινωνικών μετώπων, στη διαμόρφωση πρωτοβουλιών που θα στοχεύουν στην οργανωμένη κινητοποίηση της κοινωνικής βάσης, των εργαζομένων, των ανέργων, των νέων, των μαθητών, των φοιτητών. Δεν πρέπει να μείνει ούτε ένας σύντροφος, ούτε μια συντρόφισσα έξω από μαχητικές πρωτοβουλίες αντίστασης σε όλα τα μέτωπα. Ενώ ταυτόχρονα πρέπει να διατηρούμε στο συλλογικό νου ανοιχτό το ερώτημα πως, πότε και με ποιους όρους είναι δυνατή η λειτουργική σύνδεση του συνόλου των δυνάμεων αυτών. Σε ένα δεύτερο επίπεδο ειδικότερα μέσα σε αυτή τη φάση όπου πολλά από τα κοινωνικά πεδία έχουν de facto εξαχλωθεί θα πρέπει να φροντίσουμε επίσης για την ανάπτυξη της οργανωτικής αντίληψης, για τη διαρκή παρουσία της πολιτικής οργάνωσης, το άνοιγμα και το πλάγιασμα των δυνατοτήτων της. Το προηγούμενο διάστημα της σκληρής απομόνωσης που έθεσε την κοινωνία σε καραντίνα έδειξε με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι προϋπόθεση της πολιτικής δράσης σε πολύ μεγάλο βαθμό αποτελεί η οργανωμένη στράτευση στις πολιτικές διαδικασίες του κινήματος. Η κοινωνική οργή μεγαλώνει μέρα με τη μέρα είναι δική μας δουλειά να την ανιχνεύσουμε στο κοινωνικό σώμα, να την εντοπίσουμε να οργανωθούμε μαζί της για να πάρουμε πίσω τον χώρο, τις ανάσες και τις ζωές που μας κλέβουν. Εάν το σχέδιο τους είναι ένα σχέδιο καθολικής και προληπτικής αντιεξέγερσης, τότε το δικό μας σχέδιο θα πρέπει να είναι αυτό της προετοιμασίας της κοινωνικής εξέγερσης!